

„Danstere.“

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSESLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.

udgivet af „Danstere“ udgaa Onsdag i hver Uge. Pris pr. Aargang: De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring, etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dens Redaktør: A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter. Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danstere“'s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Gætt.

Voocer L. Washingtons Instituttet i Tuskegee, Ala., der begyndte sin Virksomhed i 1881 med 30 Studenter og Lokale i en gammel Kirke, har nu 111 „Reform“ og rentebærende Grundfund paa \$2,000,000, og Hundrede Skolebygninger, værdsat til \$1,250,000. Instituttet har nu 1600 Studenter og 200 Lærere, som giver forberedende Undervisning. Der er 40 forskellige Industrier i Forbindelse med Instituttet.

Et Regneimke. Godt Krigsfolket Pennsylvania, som mulig er løbet af Stablen, har solgt, har man, skriver „the Auth.“, beregnet, vilde være tiltrækkeligt til at opbolde General Councils Adremission, efter nærværende aarlige Udgifter, i 185 Mar. Men Ethets Besligningsdelte og Drist foier 12 Gange saa meget som nævnte Samfund's Marsbudget til dets Adremission, saa Udgiften til eet Krigsfolks Vagning og Besligningsdelte vilde let kunne opbolde Samfundets Adremission og ovenikøbet tilfælde stor Udvidelse af den.

„Billy Sunday til Minneapolis. Paa Minneapolis Præsteforening's Møde foreleden blev det til „Reform“ af sidste Uge besluttet at sende en Delegation af en Præst fra hvert protestantisk Samfund for at overbringe Evangelisten Billy Sunday en Indbydelse til at komme til Byen, saa snart han ser sig i Stand dertil, for at holde Bættelsesmøder. — Hr. Sunday skal have sagt, at han gerne vil komme til Minneapolis, men hvis det skal lade sig gøre, maa Indbydelsen komme fra alle protestantiske Samfund og helst fra et enigt Præstefkab. — Den lutheriske Præsteforening har ikke truffet Afgørelse i Sagen endnu.

„Den danske Kirke“'s Formand meddeler i „M. Sml.“ af 9. Maj: „Past. S. J. Jessen i Milwaukee, Wis., har lidt en Del af Slut paa Limerne, og Lægerne har af den Grund raadet ham til at flytte fra Wis. Derfor har han nu taget mod Kald fra Menigheden i Brush, Colo., og han venter at flytte dertil i Slutningen af Juni Maaned. . . . Oakland, Cal., faar nu maanedlig Betjening af Kredens Præster, og der er begyndt et Missionsarbejde i Luis Obispo, Paso Robles og Santa Barbara. Det er Tanke, at Kald. P. Maden skal betjene disse tre Byer, og man mener, der er Betjening for Menighedsbændler alle tre Steder.

kan lige saa godt lært som lidt gøre sig fortrolig med, at hvoeren Moosvelt eller mange andre Progressive lader sig ignorere.

Kirkens Verdsliggørelse. Derom skriver „The Lutheran“: „Tendensen i Menning af at verdsliggøre kirken har vist sig paa mange Maader, ikke alene i den katolske kirke, men ogsaa i mange protestantiske Samfund. Et mærkeligt og logisk Udslag af Mangel paa Verdbidighed for Kirkebygning har vist sig ved Opførelsen af en Kongregationalistkirke i Los Angeles fornylig. Den er bygget i en „bungalow“. En stor Veranda med „bicyclo“ (en Slags Salmødder) Møbler giver Portalen et indbødende Udseende, og man bødes velkommen til at hvide der til enhver Tid, just som paa „Borch“en til en Vens Hjem. Denne Kirke viser ikke mange af de Træk, der udmærker en Kirkebygning. Den har intet Taarn, ingen høje gotiske Vinduer, og indvendig er der ingen Kæffe af Bænke. I Stedet for disse er der Stole anbragte i en Sælskuelig omringning af Kirkebenene, og de faa let omarrangeres og vende Front imod en lille Forhøjning, hvorpå der holdes Foredrag og gives kirkelig Underholdning. Det meste Hjelmslæbende ved hele Interiøret er en vældig „fireplace“, hvor nok til at tage imod en fire Fod lang Vof, og foran dette har holdes Bønnemøderne. Et fint Klubbhus, hvor kun Præstefolket munder om Vagnens aandelige Bestemmelser.

Sunday-Bættelsen analyseret.

„Billy Sunday's Bættelses-Stam-pagne er jo en af Dagens mest fremtraadende Emner, en af de Bevægelser her i Amerika, der tiltrækker sig størst Opmærksomhed. Bevægelsen er ogsaa nok Opmærksomhed værd, da den jo uvægtelig naar ud paa at frelse Menneffer og høje Samfundets Moral. Desuden viser Manden jo en underlig Come til at drage Menneffer og saa dem til at læse til, hvad han har at sige, og han kan jo oviske Resultater.

„Danstere“ har indholdt en længere Artikel om denne Bevægelse og desuden smaa Notiser af og til.

Det engelsk-lutheriske Blad „The Lutheran“ har budt sine Læere en længere Afhandling, en Kæffe Artikler, under Overskriften „The Sunday Revival Analyzed“, hvoraf vi her skal meddele et Uddrag af Oversættelse. Vi mener nemlig at selv naar alt det gode, der kan siges om denne Bevægelse, er sagt, saa trænger vi til at faa den „analyseret“, holdt frem i Lyset, ikke alene for at bestemme denne rigtige, men ogsaa — maatte særlig — for at se, hvad vi selv ejer i Forhold dertil.

„The Auth.“ skriver i sin første Artikel bl. a.:

„I enhver Uger har en Evangelist, hvis Navn var paa Ameritanernes Læber fremfor United States' Prædicens Navn, monopoliseret Filadelfias Opmærksomhed og vakt den formentlige legematte Skærkerby og fra Centrum til Cirkumferens. Han ejede Byen. Han tog den til at tænke Religion, talte Religion, handle religiøst langs Linier, som han dikterede; Snele af Præster, som prædicated et noget forskelligt Evangelium fra hans, var der i hans Gaand; de undertrykte deres egne Anskueller og undertrykte ham; fremragende Lærere og offentlige Mænd, ledende Menighedslemmer og Vds i Selfabslid, som næppe kunde ventes at ville underkribe hans Befendelse, samledes om ham. Og Præsten — hvor fuldtændig han hypnotiserede den og til den til at gøre, som han hød! Han skubbede Krigsnyhederne ud af første Plads paa dens Sider — og alle andre Nyheder, nationale og internationale, til at se ud som ganske sekundære om ikke ubetydelige. Kort sagt, hvad „Billy Sunday“ sagde og gjorde, vil der betone fremragende og altoplygende Samtaleerne paa Gaderne, i Butikkerne, i Sporvognene og i Hjemmene. „Har du hørt Billy Sunday?“ „Hvad mener du om ham?“ var de to Spørgsmaal der diskuteredes, for og imod, i enhver Uger — og de drøftes endnu. Derfor hele Jerusalem gik ud for at høre Deheren Johannes, fikert hele Filadelfia til ud for at høre Billy Sunday — og om mange ikke hørte ham, saa læste de hans Prædicationer. Aldrig havde en religiøs Bevægelse ramt den adstaaende Kæmpe som denne gjorde. Den har vist sig at være et af de mest mærkelige og eneftaaende

Phenomen i Byens religiøse Historie.“ Saaledes skrev nævnte Blad ved den Tid, da Billy Sunday sluttede sin Virksomhed i Filadelfia, for sig Paafte. Hvad vi saa videre særlig ønsker at meddele, det er, hvad samme Blad af 6. Maj skriver om: „Hvad har den lutheriske Kirke at byde i Stedet for Bættelsen?“ Bladet skriver:

„Lad os bemærke, at vi ikke overfor det gode, som kan siges af ekcentriske og højintellektuelle Metoder for at naa de nonmøndte. Den lutheriske Kirke er sig vel bevidst, at hvide større Træker ikke vil blive frelst, uden Kirken gaar ud og søger dem. Da de ikke vil komme til Kirkerne at høre Ordet, maa Ordet bringes til dem. Dette gøres i ganske stor Udstrækning gennem evangeliske og indremissionske Virksomheder, som den lutheriske Kirke har fat i Gang, ifønt lige Betrættelser langt fra fremhjælps af selve de Menneffer, der sætter sensationel Bættelse, som den Filadelfia har været Vidne til. De fleste af Medlemmerne i Byens Menigheder, som gaar i komfortable Kirker, ønsker ikke at faa deres Kirkebænke eller deres Søndagskoleklasser fyldt med den Lyde af Menneffer, som det er Mr. Sunday's Sag at naa. Deres demokratiske Ideer naar ikke langt nok ned til at omfatte Tolberne og Søndrener, som Jesus søgte. De antager, at der maa være en Kirke uden for Kirken til at tage sig af laadanne, og de ser hen til Præstebættelsen og Evangelist af Sunday-Typen til at gøre den Slags Arbejde.

Paa Grund af denne Kirkefortsets Holdning i Almindelighed, har Kirken foreslået sin Ovgaae, og den foresljer den i Dag. Den har ladet en hel Mærk ligge udført og bragt og aabnet Døren for en Lyde af Evangelisme, der er uderit overfærdt og unærlig, og som er nødt til at bringe Evangeliet selv i Miskred. Der er noget radikalt forfærdt ved Kirken selv, naar den paa Grund af sin egen Ugeidghid indbøder en grovformet, uarbejds og ubalanceret Evangelist til at usurperer dens Funktioner og bringe i Forver en Lyde af Professantivitet, som endelig vil true konfessionel Protestantisme. Alle Mænd og Præster til frelse for Menneffer, den er nedartet gennem den lutheriske Kirkes System. Den hævder, at Evangeliet skal bringes til Udflugt, det lige saa vel som de Samfund, der tror paa Bættelsesopietmet, og den gør det i de lutheriske Lande ved Hjælp af andre Mission i stor Udstrækning. Dens mest fremragende Evangelist paa dette Omtraade i Tyskland udfødede en udtraakt og vigtig Virksomhed. Der, som den lutheriske Kirke i Amerika og andre Steder ikke naar Udflugt i Almindelighed, som den burde (men vi tror, at dens Reford vel taaler Sammenligning med „Revival“ Kirkerne), saa er det ikke Kirkens System's Skuld, men det er dens Prædication og dens Folks Skuld, som forsømmer at anvende det. Gen Vætte, som vi Lutheraner burde lære af den højintellektuelle Evangelisme, er at undgaa dens Ekstravaganse, men lætte noget bedre i Stedet. Vi har et noget bedre, og — det er heller ikke moderne; det er nitten Hundred Mar gammel.

Lutherisk Hospital i Fremont, Nebr.

Vil Den forenede Kirke paatage sig Opførelsen, Vedelsen og Opboldelsen af et luth. Hospital der i Fremont er et Spørgsmaal der vil blive fremlagt for Aarsmødet at behøve. Det var ønskeligt, om der havde været mere Tid til Drøftelse af denne Sag i Bladene før Aarsmødet, men det er først i de sidste Dage, at vi er kommen saa langt frem med Planlægningen, at Sagen kan føres frem for Drøftigheden. Her er foreliggende Sagen i Sammenhæng: For et Par Maaneder siden blev jeg, per Telephon, bedet om at møde paa et Kontor her i Byen, hvor seks Læger og en Kampræstidant var samlet. Jeg blev forundt, hvordan jeg troede, at den forenede Kirke vilde stille sig over for Opførelsen af et dansk luth. Hospital her i Fremont. En Del andre Spørgsmaal i samme Menning blev stillet til mig. Svarene paa alle disse Spørgsmaal kan jeg her samle i dette ene: Derfor der skal ret mange Renge til fra vor Kirkes Side, var det spildt Vættighed at gøre noget Forlig i denne Menning, da vor Kirke har en Del Vættighed at holde det alt paabegyndte Arbejde gaende, og noget nyt, hvor der frævedes Udslag af Renge, vilde det ikke blive taget i Betragtning. Sagen blev drøftet ved flere Møder og i privat Samtale med Lægerne og Medtattat af disse Forhandlinger blev, at jeg lige efter Paafte, rejste til Hudson, Ia., og lagde Sagen frem for Samfundets Formand. Han bad mig om at lagde Tingene til Rette saa godt, jeg kunde for Aarsmødet og saa møde der for at fremlægge Sagen. Ifte mange Dage derefter satte vi os i Forbindelse med en Arkitekt fra Omaha for at specialisere i Hospitalbygninger, fra ham har vi faa faaet forskellige Udskot af Byggeplaner, af disse har vi valgt den der synes at være bedst til vore Forhold. For et Par Dage siden modtog vi en Plan over en Bygning, der giver Plads til en 36 a 40 Patienter og en ca. 14 Senge til Arbejdspersonal, samt et Overlag over hvad en saadan Bygning vil koste. Da jeg fandt, at Ansøret for alt dette vilde blive for tungt for mine Skuldre, naar jeg skulde bære det ene, udnævnte Samfundets Formand Prof. R. B. Lang og S. Skov Nielsen til at dele Ansøret med mig. To af Byens Læger og jeg tog saa en Tur til Blair en Aften, hvor vi sammen med nævnte to Mænd drøftede Sagen. Vi blev enige om at jeg straks skulde lagge Sagen frem for det folk gennem Danstere's Spal, og skni det er Lørdag Nat,

hvor der ellers er nok andet for en Præst at tage Bættelse, maa jeg dog skrive disse Linier for at faa det i Bladet for kommende Uge. Nævnte to Mænd kan jo saa seje til, eller sære af efterom de synes bedst.

At Hospitalsagen hører med i vor Kirkes Program er jeg slet ikke en Smule i Tvivl om, og jo mere jeg tænker over Sagen, des større bliver den for mig, og des mere undres jeg over, at den ikke for længe siden er taget op. For store Møder og Hæder, der bød sine Dilettante til gaa ud og prædike Evangeliet alle Begne, hød dem ogsaa, at de skulde „helbrede de syge“. Selv prædikerede han det paa sine Rejser rundt i Jødeland. Ifte bare den syge Sjæl bragte han Gindring men ogsaa det unge Legeme. Til Vættelsen i Fremont, hvor den barmhjertige Samaritan havde bragt sin syge Mand hen, siger han, „plej ham nu“ osv.

Siger den forenede Kirke Ja til vor Plan, saa det rejstes et Hospital her i Byen, skal det være dette Hospitals store Maal at prædike her siges i en Sætning: „Corpus sanare, animam salvare“, Helbred Legemet og frels Sjælen. Vi har Læger her, der i Daglighed, Sengsind og Oftervættighed naar ganske højt, dette gælder da særlig en ung Mand (34 Aar) der i Løbet af nogle Aar har faaet sig en Søgning, der længe skal ledes efter Røge til. Det er denne Mand der i egentlig Forstand naar dog ved Bevægelsen. Han er en ualmindelig dygtig „Surgeon“. Jeg talte med en Vanddirektør for nogle, der har kendt denne Læge fra Stedet, hvor han boede før, han rejste 500 Mil for at undersøgte sig Lægebehandling af netop denne Mand. Under hans Ledelse vil Hospitalet i Løbet af kort Tid skabe sig et Rø, der vil naa langt ud, og i hans Hænder kan i virkelig overgive det hele Vættelse. Det skal blive sørgeligt for os, hvis andre skal saa længe for at gøre for Sjælene, hvad vi kan. Andre vi blot, med saa fast og sikker Gaand gæde vort Arbejde, som han gør sit, da vilde et saadant Hospital udføle en Vættighed, der vil mærkes langt ud over vort Samfund.

Der sørges saa — og med Ret: Kan en saadan Institution hvore sig? Jeg ved det ikke beitemt. Et privat Hospital, hvor jeg er meget godt kendt, — lidt mindre end det, vi planer paa at opføre — har i 18 Maaneder givet et Overflud af \$12,000 (Tolv Tusinde Doll.) Men laad kan vi lade drive Korretting. Et Kirkehospital bliver nødt til at tage en Del Prædicationer, og i sammenhæng: For et Par Maaneder siden blev jeg, per Telephon, bedet om at møde paa et Kontor her i Byen, hvor seks Læger og en Kampræstidant var samlet. Jeg blev forundt, hvordan jeg troede, at den forenede Kirke vilde stille sig over for Opførelsen af et dansk luth. Hospital her i Fremont. En Del andre Spørgsmaal i samme Menning blev stillet til mig. Svarene paa alle disse Spørgsmaal kan jeg her samle i dette ene: Derfor der skal ret mange Renge til fra vor Kirkes Side, var det spildt Vættighed at gøre noget Forlig i denne Menning, da vor Kirke har en Del Vættighed at holde det alt paabegyndte Arbejde gaende, og noget nyt, hvor der frævedes Udslag af Renge, vilde det ikke blive taget i Betragtning.

„Det aabne Saar.“

„Hvad jeg saa endvidere kan tilføje i min Ensomhed, skal være dette: Gud velsigne enhver, som vil hjælpe til at læge Verdens aabne Saar.“ (Livingston.)

Saa dan ontrent skrev han, den store Missionar, om Slævehandelen i Afrika. Na, ja, at dette Saar maatte læges; det er naabent endnu. Det forekommer mig, at den forenede Kirke har et Saar, som naar aabent, nemlig dens Uvirk i mbed i Menning af dens gamle, kaldte og udlidte Præsters Forfølgelse. Maatte dette aabne Saar blive lagt. Gud velsigne enhver, som vil hjælpe til dermed! Det vil jeg ogsaa sige i min Ensomhed.

Præsternes Pensioner har gjort et Tilskud, et Forlag paa at doftorere Saaret; men den har ikke formaaet, at læge det. Og det skal og bør den heller ikke. Det skal ikke ene være Præsternes Sag men ogsaa Menigheds, hvor Præsterne har lagt deres Arbejde og Kraft. Der bør tages fat paa den Sag paa en sa m u n d s m æ s s i g Maade, saa Præster og Menigheder virker i Fællesskab. Den forenede danske Kirke har her ligne den forenede norske, den har taget sig for, at sørges for sine Præster paa deres gamle Dage.

Sporfor skal dog Sjæle for gamle Præster indtage en Særstilling blandt os? Kan Præster og Menigheder i Fællesskab bestemme om og sære med alle Samfundets Forretninger, hvorfor saa ikke ogsaa denne? Past. A. M. Andersen's Udtaale i „Dk.“ for 21. April, er jeg meget glad for, idet han udtaler Samfundens for, at der fra Pensioneringsforeningens Side maa være noget til Binde for at gaa med paa en samfundsmæssig Ordning af dette Forhold, derfor de udførelse Præster og Menigheder vil være med. Det er at haabe, at de vil, saa Sagen kan faa sin rette Løsning.

Pastor A. M. Andersen er noget angstelig for, at Sjælene til gamle Præster skal udføre Barmhjertighedsloven for nar, og mener, at den skal kontrolleres i Korsten og Korrettingsforanden. Jeg vil sige: Lad os saa denne Sag blive grundlagt paa Kristendommen og i dens Naad, det naar vi os alle ved i Venheden. „Hvad der ikke er af Tro, er Sund.“ Derfor skal Troen gennemfrange ogsaa dette Forhold. Lad Adgangen til Medlemskabet blive overkommelig og faaledes, at det ikke skal lægge Vaand paa nogen Samvittighed, og saa sør det kun obligatorisk for alle den forenede Kirkes Præster at være med, saa skal det nok gaa.

Da som saa N. om kan være en gøre Korrettingen, med ellers Tanker og Virksomhed, saa vi maa se Saaret blive lagt.

„Det aabne Saar.“

Sporfor kan der drives Mission paa danske Udvandrerifbe? Jeg læste for nogen Tid tilbage om at faa anset en Præst eller Missionar paa de danske Udvandrerifbe; det vilde være en god Ting, som kunde gaa Evangeliseringen. Men den Tanke blev faaet ned af Edward Spore, som ophyste, at der altid var Præster om Bord paa Skibene, og at Spørgene var forskellige. Det kunde jo saa se ud, som den Tanke var umulig paa Grund af Spørgene og unyttig paa Grund af de mange rejssende Præster. Jeg rejste til Danmark med et af Selskabets Afskibe og tilbage til U. S. A. igen om Sommeren. Der var ingen Præst eller Missionar paa noget af Skibene og ingen offentlig Andagt, naar undtages, at Musikken som Søndag Morgen og fribilled en Salmetone for os. Der var kun Standinaner om Bord, saa en skandinavis Præst kun godt behøves; men hvorledes Sagen kan ordnes, ved jeg ikke.

„Det aabne Saar.“

„Hvad jeg saa endvidere kan tilføje i min Ensomhed, skal være dette: Gud velsigne enhver, som vil hjælpe til at læge Verdens aabne Saar.“ (Livingston.)

Saa dan ontrent skrev han, den store Missionar, om Slævehandelen i Afrika. Na, ja, at dette Saar maatte læges; det er naabent endnu. Det forekommer mig, at den forenede Kirke har et Saar, som naar aabent, nemlig dens Uvirk i mbed i Menning af dens gamle, kaldte og udlidte Præsters Forfølgelse. Maatte dette aabne Saar blive lagt. Gud velsigne enhver, som vil hjælpe til dermed! Det vil jeg ogsaa sige i min Ensomhed.

Præsternes Pensioner har gjort et Tilskud, et Forlag paa at doftorere Saaret; men den har ikke formaaet, at læge det. Og det skal og bør den heller ikke. Det skal ikke ene være Præsternes Sag men ogsaa Menigheds, hvor Præsterne har lagt deres Arbejde og Kraft. Der bør tages fat paa den Sag paa en sa m u n d s m æ s s i g Maade, saa Præster og Menigheder virker i Fællesskab. Den forenede danske Kirke har her ligne den forenede norske, den har taget sig for, at sørges for sine Præster paa deres gamle Dage.

Sporfor skal dog Sjæle for gamle Præster indtage en Særstilling blandt os? Kan Præster og Menigheder i Fællesskab bestemme om og sære med alle Samfundets Forretninger, hvorfor saa ikke ogsaa denne? Past. A. M. Andersen's Udtaale i „Dk.“ for 21. April, er jeg meget glad for, idet han udtaler Samfundens for, at der fra Pensioneringsforeningens Side maa være noget til Binde for at gaa med paa en samfundsmæssig Ordning af dette Forhold, derfor de udførelse Præster og Menigheder vil være med. Det er at haabe, at de vil, saa Sagen kan faa sin rette Løsning.

Pastor A. M. Andersen er noget angstelig for, at Sjælene til gamle Præster skal udføre Barmhjertighedsloven for nar, og mener, at den skal kontrolleres i Korsten og Korrettingsforanden. Jeg vil sige: Lad os saa denne Sag blive grundlagt paa Kristendommen og i dens Naad, det naar vi os alle ved i Venheden. „Hvad der ikke er af Tro, er Sund.“ Derfor skal Troen gennemfrange ogsaa dette Forhold. Lad Adgangen til Medlemskabet blive overkommelig og faaledes, at det ikke skal lægge Vaand paa nogen Samvittighed, og saa sør det kun obligatorisk for alle den forenede Kirkes Præster at være med, saa skal det nok gaa.

Da som saa N. om kan være en gøre Korrettingen, med ellers Tanker og Virksomhed, saa vi maa se Saaret blive lagt.

„Det aabne Saar.“

„Det aabne Saar.“

Saa dan ontrent skrev han, den store Missionar, om Slævehandelen i Afrika. Na, ja, at dette Saar maatte læges; det er naabent endnu. Det forekommer mig, at den forenede Kirke har et Saar, som naar aabent, nemlig dens Uvirk i mbed i Menning af dens gamle, kaldte og udlidte Præsters Forfølgelse. Maatte dette aabne Saar blive lagt. Gud velsigne enhver, som vil hjælpe til dermed! Det vil jeg ogsaa sige i min Ensomhed.

Præsternes Pensioner har gjort et Tilskud, et Forlag paa at doftorere Saaret; men den har ikke formaaet, at læge det. Og det skal og bør den heller ikke. Det skal ikke ene være Præsternes Sag men ogsaa Menigheds, hvor Præsterne har lagt deres Arbejde og Kraft. Der bør tages fat paa den Sag paa en sa m u n d s m æ s s i g Maade, saa Præster og Menigheder virker i Fællesskab. Den forenede danske Kirke har her ligne den forenede norske, den har taget sig for, at sørges for sine Præster paa deres gamle Dage.

Sporfor skal dog Sjæle for gamle Præster indtage en Særstilling blandt os? Kan Præster og Menigheder i Fællesskab bestemme om og sære med alle Samfundets Forretninger, hvorfor saa ikke ogsaa denne? Past. A. M. Andersen's Udtaale i „Dk.“ for 21. April, er jeg meget glad for, idet han udtaler Samfundens for, at der fra Pensioneringsforeningens Side maa være noget til Binde for at gaa med paa en samfundsmæssig Ordning af dette Forhold, derfor de udførelse Præster og Menigheder vil være med. Det er at haabe, at de vil, saa Sagen kan faa sin rette Løsning.

Pastor A. M. Andersen er noget angstelig for, at Sjælene til gamle Præster skal udføre Barmhjertighedsloven for nar, og mener, at den skal kontrolleres i Korsten og Korrettingsforanden. Jeg vil sige: Lad os saa denne Sag blive grundlagt paa Kristendommen og i dens Naad, det naar vi os alle ved i Venheden. „Hvad der ikke er af Tro, er Sund.“ Derfor skal Troen gennemfrange ogsaa dette Forhold. Lad Adgangen til Medlemskabet blive overkommelig og faaledes, at det ikke skal lægge Vaand paa nogen Samvittighed, og saa sør det kun obligatorisk for alle den forenede Kirkes Præster at være med, saa skal det nok gaa.

Da som saa N. om kan være en gøre Korrettingen, med ellers Tanker og Virksomhed, saa vi maa se Saaret blive lagt.

„Det aabne Saar.“

Saa dan ontrent skrev han, den store Missionar, om Slævehandelen i Afrika. Na, ja, at dette Saar maatte læges; det er naabent endnu. Det forekommer mig, at den forenede Kirke har et Saar, som naar aabent, nemlig dens Uvirk i mbed i Menning af dens gamle, kaldte og udlidte Præsters Forfølgelse. Maatte dette aabne Saar blive lagt. Gud velsigne enhver, som vil hjælpe til dermed! Det vil jeg ogsaa sige i min Ensomhed.

Præsternes Pensioner har gjort et Tilskud, et Forlag paa at doftorere Saaret; men den har ikke formaaet, at læge det. Og det skal og bør den heller ikke. Det skal ikke ene være Præsternes Sag men ogsaa Menigheds, hvor Præsterne har lagt deres Arbejde og Kraft. Der bør tages fat paa den Sag paa en sa m u n d s m æ s s i g Maade, saa Præster og Menigheder virker i Fællesskab. Den forenede danske Kirke har her ligne den forenede norske, den har taget sig for, at sørges for sine Præster paa deres gamle Dage.

Sporfor skal dog Sjæle for gamle Præster indtage en Særstilling blandt os? Kan Præster og Menigheder i Fællesskab bestemme om og sære med alle Samfundets Forretninger, hvorfor saa ikke ogsaa denne? Past. A. M. Andersen's Udtaale i „Dk.“ for 21. April, er jeg meget glad for, idet han udtaler Samfundens for, at der fra Pensioneringsforeningens Side maa være noget til Binde for at gaa med paa en samfundsmæssig Ordning af dette Forhold, derfor de udførelse Præster og Menigheder vil være med. Det er at haabe, at de vil, saa Sagen kan faa sin rette Løsning.

„Det aabne Saar.“

Saa dan ontrent skrev han, den store Missionar, om Slævehandelen i Afrika. Na, ja, at dette Saar maatte læges; det er naabent endnu. Det forekommer mig, at den forenede Kirke har et Saar, som naar aabent, nemlig dens Uvirk i mbed i Menning af dens gamle, kaldte og udlidte Præsters Forfølgelse. Maatte dette aabne Saar blive lagt. Gud velsigne enhver, som vil hjælpe til dermed! Det vil jeg ogsaa sige i min Ensomhed.

Præsternes Pensioner har gjort et Tilskud, et Forlag paa at doftorere Saaret; men den har ikke formaaet, at læge det. Og det skal og bør den heller ikke. Det skal ikke ene være Præsternes Sag men ogsaa Menigheds, hvor Præsterne har lagt deres Arbejde og Kraft. Der bør tages fat paa den Sag paa en sa m u n d s m æ s s i g Maade, saa Præster og Menigheder virker i Fællesskab. Den forenede danske Kirke har her ligne den forenede norske, den har taget sig for, at sørges for sine Præster paa deres gamle Dage.

Sporfor skal dog Sjæle for gamle Præster indtage en Særstilling blandt os? Kan Præster og Menigheder i Fællesskab bestemme om og sære med alle Samfundets Forretninger, hvorfor saa ikke ogsaa denne? Past. A. M. Andersen's Udtaale i „Dk.“ for 21. April, er jeg meget glad for, idet han udtaler Samfundens for, at der fra Pensioneringsforeningens Side maa være noget til Binde for at gaa med paa en samfundsmæssig Ordning af dette Forhold, derfor de udførelse Præster og Menigheder vil være med. Det er at haabe, at de vil, saa Sagen kan faa sin rette Løsning.

Pastor A. M. Andersen er noget angstelig for, at Sjælene til gamle Præster skal udføre Barmhjertighedsloven for nar, og mener, at den skal kontrolleres i Korsten og Korrettingsforanden. Jeg vil sige: Lad os saa denne Sag blive grundlagt paa Kristendommen og i dens Naad, det naar vi os alle ved i Venheden. „Hvad der ikke er af Tro, er Sund.“ Derfor skal Troen gennemfrange ogsaa dette Forhold. Lad Adgangen til Medlemskabet blive overkommelig og faaledes, at det ikke skal lægge Vaand paa nogen Samvittighed, og saa sør det kun obligatorisk for alle den forenede Kirkes Præster at være med, saa skal det nok gaa.

Da som saa N. om kan være en gøre Korrettingen, med ellers Tanker og Virksomhed, saa vi maa se Saaret blive lagt.

„Det aabne Saar.“

Saa dan ontrent skrev han, den store Missionar, om Slævehandelen i Afrika. Na, ja, at dette Saar maatte læges; det er naabent endnu. Det forekommer mig, at den forenede Kirke har et Saar, som naar aabent, nemlig dens Uvirk i mbed i Menning af dens gamle, kaldte og udlidte Præsters Forfølgelse. Maatte dette aabne Saar blive lagt. Gud velsigne enhver, som vil hjælpe til dermed! Det vil jeg ogsaa sige i min Ensomhed.

Præsternes Pensioner har gjort et Tilskud, et Forlag paa at doftorere Saaret; men den har ikke formaaet, at læge det. Og det skal og bør den heller ikke. Det skal ikke ene være Præsternes Sag men ogsaa Menigheds, hvor Præsterne har lagt deres Arbejde og Kraft. Der bør tages fat paa den Sag paa en sa m u n d s m æ s s i g Maade, saa Præster og Menigheder virker i Fællesskab. Den forenede danske Kirke har her ligne den forenede norske, den har taget sig for, at sørges for sine Præster paa deres gamle Dage.

Sporfor skal dog Sjæle for gamle Præster indtage en Særstilling blandt os? Kan Præster og Menigheder i Fællesskab bestemme om og sære med alle Samfundets Forretninger, hvorfor saa ikke ogsaa denne? Past. A. M. Andersen's Udtaale i „Dk.“ for 21. April, er jeg meget glad for, idet han udtaler Samfundens for, at der fra Pensioneringsforeningens Side maa være noget til Binde for at gaa med paa en samfundsmæssig Ordning af dette Forhold, derfor de udførelse Præster og Menigheder vil være med. Det er at haabe, at de vil, saa Sagen kan faa sin rette Løsning.

Student Arel Rasmussen død.

Arel Rasmussen, som siden sidste Efteraar har studeret ved „University of Nebraska“, døde Torsdag den sidste Maj om Eftermiddagen klokken 1. Søndagen før var han i vort dansk lutheriske Kirke og Aften. Han kom hjem og gik i Seng, men ud paa Natten blev han syg. Mandag og Tirsdag holdt han Sengen det meste af Tiden, dog mente han ikke, det var usædvanligt at sende Ud efter en Læge, men om Natten mellem Tirsdag og Onsdag blev han daarligere. Lægen, som blev tilkaldt, som straks, Da han havde undersøgt Rasmussen, sagde han, at Rasmussen havde Blindtarmsbetændelse, og at en Operation maatte foretages straks.

Rasmussen blev bragt paa St. Elizabeths Hospital her i Lincoln. Han overlevede Operationen godt og vel, men saa indtraf den Kærlighedsdom. Maatte var han angrebet af denne Sygdom allerede før Operationen. Denne Sygdom sammen med Operationen forarsagede hans Død. Rasmussen's Forbrøder, som er Farmer ved Mason City Nebraska, blev tilkaldt. Han som med første Tog, men naaede ikke at komme til Lincoln før tre Timer efter sin Brøderens Død. Dog døde Rasmussen ikke ene og forladt. Der var Bættelse ogsaa ham til det sidste. Pastor Anker besøgte ham ogsaa. Da Forbrøderen kom, blev det beitemt, at Viget skulde tages til Mason City og begraves der.

Fredegd Formiddag klokken 10:30 holdtes en lille Sørgeudstigning i Undertakers Kædel, hvor Pastor Anker talte over Ordene, „Troget efter det, som er ovenil, ikke efter det, som er paa Jorden.“ En Bønnemøde var til Stede, Menighedsfolk og af Studenter fra Universitetet. Taleren sagde blandt andet, at sknt han kun havde kendt Rasmussen i kort Tid, havde han dog faaet det Indtryk af ham, at han trængte efter det, som er ovenil. I Stedet for at vælge en eller anden mere behagelig Udsigning, havde han valgt at lade sig uddanne til Læge for saa at drage ud til det mørke Sudan som Læge-Missionar. Gud havde lagt Trangen til denne Gerning ned i Rasmussen's Hjerte, og Rasmussen havde været denne Trang indig. Man kunde spørge: hvorfor skulde Rasmussen komme her over fra Danmark, naar han dog ikke skulde naa sit Maal? Sporfor kunde han ikke lige saa godt have blevet hjemme? Var Rasmussen blevet hjemme, da var han ikke bleven den, han nu var. Saa langt Taleren.

Rasmussen kom her over fra Danmark for ca. tre Aar siden. Han tilbragte et Aar paa Dana College. Som allerede sagt havde han studeret ved Universitetet her i Lincoln siden sidste Efteraar. Han var en flittig og dygtig Student og gjorde god Fremfærd i sine Studier. Han havde mange Venner paa Dana College og her ved Universitetet.

I Danmark ved Ravnholdt paa Pan efterlader Rasmussen sine Forældre og fire Søstre. Han var eneste Søn. Sidste Efteraar fulgte han sit tvende Aar.

Vi, som kendte Rasmussen nøjere, tror, at han er gaaet ind til den evige Hvile.

Sporfor kan skulde tages bort nu, fortsaer vi ikke, men vi behøver heller ikke at forlænge det. „Dødens Prøvd“ ved Rasmussen's Død er borttagen ved Jesus Kristus. J. H. C. Rasmussen.

En Bemærkning.

Da jeg læste Forhandlingsgenstandene til Samfundets nittende Aarsmøde igennem som jeg til at stande ved Forslaget, fra Trinitatis Menighed Albert Lea, Minn., om, at Værnebladet i Fremtiden trykkes paa halvt Dansk og halvt Engelsk. Saa tænkte jeg paa, hvad en Præst sagde ved et Møde, at vi skulde dogte os for at faa Vandringskorn, for saa vilde vi kun hvide Vandringskorn igen. Hvis vi skal have dette